

[Pinholt.]

i Gaar, men sagde, at Formuebeskatningen i den Tid, der er gaaet, har været enestaaende og af en saadan Beskaffenhed, at store Formueejere kan komme af med hele deres Indkomst i Skat et enkelt Aar, saa at der ikke bliver noget som helst til Kommunen. Som jeg sagde i mit første Foredrag: den Formueskattejagt, som er anstillet af Staten, er saa tilstrækkelig, at der ikke er nogen Anledning for Kommunen til at komme her; jeg tror, man har gjort rent Bord fra Statens Side.

Dermed skal jeg slutte — jeg ser, at den højtærede Formand er utaalmodig — og endnu kun sige, at Loven af 1926 tilfredsstiller i Hovedsagen vore Krav til en kommunal Ejendomsbeskatningslov. Da det er givet, at en hyppig Ændring af faste Skatter er uheldig, ønsker vi ikke en Ændring nu, saa meget mere som de lykkelige Tilstande, der skulde komme ved denne Lov, kun findes paa Papiret, og saa meget mere som den gældende Lov har virket udmærket og ikke har givet Anledning til nogen Klage. Jeg vil derfor ønske, at den Lov, som kom til Veje med Velsignelse i alt Fald fra tre Partier, vedblivende maa kunne bestaa.

Fibiger: Jeg bliver nødt til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Duborg, som ikke havde forstaaet den Stilling, de Konservative indtog med Hensyn til den stærke Beskatning, som vi ønskede, idet han brugte det Udtryk: det luftige Standpunkt, som de Konservative staar paa med Hensyn til en ny Bonitering. Jeg vil da gerne sige, at det Standpunkt, de Konservative staar paa nu, og som de stod paa i 1925—1926, er, at vi ønsker Ejendomsskylden bevaret som Skattegrundlag. Men naar jeg har sagt, at vi gerne kunde gaa med til at undersøge i Udvalget, hvordan det vilde stille sig med Hensyn til en ny Bonitering og Matrikulering, er det foranlediget af den Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Vanggaard fremkom med under Finanslovbehandlingen, at han kunde ønske det drøftet. Men det kan kun angaa den rene Landbrugsjord. Med Hensyn til Beskatning af Stationsbyer og alt dette er det klart, at man er nødt til at have en Ejendomsskyld, der kan man ikke benytte den Slags Ting, og naar vi ikke mener, det er saa heldigt at have disse forskellige Ting paa Grund af Forholdene, som de har forrykket sig — man kan blot tænke paa Københavns Amt

og Frederiksborg Amt —, tror vi, det indtil videre vil være det rigtigste at blive staaende paa et rent Ejendomsskyldgrundlag, fordi man der faar det rigtige Forhold frem, saaledes at man har reelle Værdier at arbejde med.

Det ærede Medlem Hr. Duborg siger, at det er et ganske godt System med Hensyn til Vurdering til Grundskyld. Der maa jeg sige er han ikke enig med sin Partifælle, Formanden for Venstre, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der udtalte sig meget udførligt om Spørgsmaalet ved Behandlingen af Lovforslaget om Erhvervelse af Jord til Oprettelse af mindre Landbrug. Han udtalte — jeg skal citere Rigsdagstidende:

„Naar Vurderingsraadene er ude for at udføre deres Arbejde, kan det nogenlunde gaa an at sætte Ejendomsskylden, for man kender nogenlunde Prisen i Handel og Vandel. Men naar man kommer til Grunden, bliver det et ganske andet Forhold, der er man ude i det rene Gætteværk. Det er netop Bagsiden af hele den Ejendomsbeskatning, vi har, at Grundlaget for Jordens Vurdering er saa mangelfuldt, som det er“.

Det er de Betragtninger, jeg har gjort gældende allerede i 1925 og 1926, og det er de samme Betragtninger, jeg har gjort gældende ved den Forhandling, der har fundet Sted her.

Den højtærede Indenrigsminister fremsatte igen den Udtalelse, at man vilde gøre Jorden billigere. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har for Resten været inde paa det, og jeg kan ganske give ham min Tilslutning. Han sagde, man kan ikke sige, at man gør Jorden billigere, fordi man lægger Skat paa i Stedet for det, man ellers skulde betale i Rente.

Med Hensyn til Henvendelsen fra Kreditforeningsdirektørerne udtalte den højtærede Minister, at der var ingen, der havde sagt, at de havde Kompetence til at udtale sig i det Spørgsmaal. Jeg gjorde netop opmærksom paa, at man kunde have bebrejdet dem senere, hvis de ikke havde gjort Indsigelse, medens Tid var, da det er deres Op-gave at varetage deres Interessenters Interesser, og derfor vil jeg gerne udtale min Tak til dem, fordi de netop har været paa deres Post og vist, at de har været den Op-gave voksen, som de er sat til at varetage.

Jeg vil saa gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at vi er jo ikke enige om, hvad man forstaaer ved Ejendomsret, og det er jo egentlig beklageligt, at den